

bage, eller man kan søge nærmere frem, men vist er det, at hele Situationen paa-bød at tage Alberti til Justitsminister.

Imidlertid tror jeg, at de Herrer ville gøre mig den Ære at tænke om mig, at jeg dog paa ingen Maade havde villet gaa ind paa at tage Alberti som Justitsminister, hvis der havde været noget virkeligt at sige paa ham. Det ærede Medlem fra Thisted gør mig ganske vist ikke den Ære, for han bebrejdede mig blandt andet, at det „ikke kunde forsvares for Konge og Folk at foreslaa Alberti til Justitsminister, saa længe han blev siddende som Formand i den kolossale Virksomhed, han havde som Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse og for Smør-eksportforeningen; vi kende jo alle disse Virksomheder og navnlig deres Omfang. Nu kan man sige, at det er Eftersnak, men det er det egentlig ikke, i alt Fald ikke alene.“ Jeg tillader mig at sige, at det alene er Eftersnak, men det er jo en Smagsag. Det ærede Medlem har jo ikke i de 7 Aar, som ere gaaede, nogen Sinde berørt dette Punkt. Dette Punkt er, saa vidt jeg ved, kun berørt een Gang; og det var af et Medlem af Socialdemokratiet. Jeg har søgt at finde, hvad dette Medlem har sagt, men ikke kunnet finde det i Rigsdagstidenden; maaske er det ikke kommet frem her paa Rigsdagen, men paa et Møde.

Jeg gaar nu over til Spørgsmaalet om vort Omdømme i fremmede Lande. Det ærede Medlem fra Thisted omtalte der meget patetisk, at de fremmede Nationer sagde: „Men hvorledes er det da tænkeligt, hvordan kan det lade sig gøre, at man har en Justitsminister, som sidder og driver private Forretninger eller driver private Forretninger for andre Folk?“ Hvad mon det er for fremmede Nationer, som sige det? Det har jeg ikke hørt noget om; jeg ved heller ikke, hvorledes *Nationer* kunne udtale sig saaledes. Men der er ganske vist kommet Ytringer frem derom, og det er ikke saa underligt, thi der er saa mange, som sige noget, de ikke vide Besked om. For det første er der ingen Lovregel hverken i Udlandet eller herhjemme, som forbyder Ministre at have private Forretninger, og jeg tvivler for det andet meget paa, at man kunde lave en saadan Regel. Det er vel ikke Meningen at forbyde Folk at blive Ministre, naar de ere Landbrugere, altsaa drive Landbrug som Erhverv? Det er vel heller ikke Meningen at forbyde dem det, naar de drive Landbrug i Forbindelse med en Fabrik? Og det er virkelig heller ikke

Tilfældet i Udlandet, at en Mand, som er Reder eller Handelsmand, ikke skulde kunne blive Minister og bevare sin Forretning. Det er ingenlunde Tilfældet. Saaledes er der en Mangfoldighed af Tilfælde, som man kunde nævne, hvor det er umuligt at forbyde privat Virksomhed. Nok er det, det er vist, at der ikke er nogen Lovregel om det. Men det bliver saa sagt, at det er en fast, ufravigelig Regel — jeg vil ikke tale mere om Udlandet, der er det heller ikke nogen fast, ufravigelig Regel, men jeg vil ikke bryde mig om Udlandet i denne Forbindelse, fordi vore Forhold ere saa smaa, og det ikke er sagt, at hvad der maaske kan være praktisk i et stort Land, hvor der altid er en Mængde Mennesker at vælge imellem, hvor man altid kan faa Personligheder nok, kan praktiseres i et lille Land; men det er ogsaa en Fejltagelse, at det her er en fast og ufravigelig Regel. Og selv om man vilde lave denne Regel saaledes om, at den paagældende ikke maa have lønnede private Bestillinger, er det ogsaa en Fejltagelse. Det er aldeles ikke Tilfældet, at denne Regel gælder her i Landet, og naar der siges noget andet, er det kun, fordi Folk tale om Ting, som de ikke vide Besked om. Det er, som sagt, ikke Regel. Men dernæst har det heller aldrig været Regelen, at man, naar man optog en Mand i Ministeriet, rettede noget Paalæg eller Tiltold, eller hvad man vil kalde det, til ham om at nedlægge sin private Virksomhed. Det har der aldrig været Tale om, saa vidt jeg har kunnet erfare, og jeg vilde ogsaa finde det ganske rimeligt, at man, naar man har den Tillid og Tiltro til en Mand, at man mener, han kan gaa ind i et Ministerium, være ens Kollega og overtage det vigtige Hverv, som en Ministerpost medfører, da ogsaa maa have den Tillid og Tro til ham, at han selv vil kunne dømme om, hvorvidt det er passende og foreneligt med hans Pligt, eller om det ikke kan føre til Kollisioner, hvis han beholder sit private Erhverv. Naar man derfor ser, at Folk, som ere blevne Ministre, nedlægge de private lønnede Bestillinger, de have — mange gøre det kun midlertidig, hvad der for Resten ikke har saa meget at betyde —, tror jeg at turde sige, at det i alt Fald kun i meget sjældne Tilfælde er efter Anmodning af nogen. Jeg tror, at hvis jeg skulde anmode en Mand, der skulde være Minister, om at nedlægge sine private Bestillinger, vilde jeg hellere sige: Gaa din Vej, jeg